

Sygn. akt : II AKa 354/03

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2003 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Bożena Brewczyńska SSA Barbara Misztalska
	SSA Paweł Węgrzynek (spr.)
Protokolant	Sylwia Radzikowska

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Janusza Konstantego

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2003 r. sprawy

wnioskodawcy **Z. C.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji jego pełnomocnika

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 22 maja 2003 r. sygn. akt. XVI 1Ko 396/98

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

II AKa 354/03

UZASADNIENIE

Wnioskodawca **Z. C.** wniósł o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania

i zadośćuczynienia z tytułu represjonowania przez radzieckie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości jego ojca S. C..

Wyrokiem z dnia 22 maja 2003r. sygn. XVI 1 Ko 396/98, Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił wniosek, zasądził stosowne koszty na rzecz obrońcy z urzędu i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa..

Wyrok ten zaskarżył apelację pełnomocnik wnioskodawcy Z. C., zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na przyjęciu za niewiarygodne zeznań wnioskodawcy, iż jego ojciec był represjonowany za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, pomimo iż materiał dowodowy

w sprawie nie daje podstaw do czynienia takich ustaleń i wnosząc o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

Apelację uznać należy za bezzasadną.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i doszedł do właściwego wniosku, że brak jest dowodów na to, iż ojciec wnioskodawcy był represjonowany za czyny, które byłyby związane z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Co prawda S. C. został aresztowany w dniu 7 września 1944r., a następnie na mocy wyroku Trybunału Wojskowego obwodu (...) z dnia 31 marca 1945r. za czyn

z art. 54-Ia kodeksu karnego Ukraińskiej Republiki Radzieckiej /zdrada ojczyzny/ skazany został na 20 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w łagrze w M., skąd

w dniu 19 października 1955r. został zwolniony i skierowany do miejsca przymusowego pobytu w obwodzie I., zaś w dniu 26 października 1997r. został zwolniony i wyjechał do Polski /k. 26,39/, jednak skazanie to nie miało żadnego związku z jakąkolwiek ewentualną działalnością o jakiej mowa w art. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Okoliczność ta nie wynika ani z przedłożonych przez wnioskodawcę kwestionariusza /k.25/ ani też ze znajdujących się w aktach zaświadczeń /k. 26, pismo k. 39/, ani też z pisma ogólnopolskiego Okręgu Żołnierzy Armii Krajowej Obszaru L./k. 88/.

Również dowody osobowe tej okoliczności nie potwierdzają.

Wnioskodawca zeznał jedynie, iż wie że ojciec działał w AK, nikt jednak nie wie w jakim okresie czasu działał w AK i w jakim oddziale. Podał również, że nie ma żadnych dowodów ani w postaci świadków, ani dokumentów potwierdzających działalność ojca w AK /k. 78v-79 i k. 99/. Świadkowie K. D. /k. 99v/ i T. D. /k. 106v-107/ nie mają żadnych wiadomości na temat działalności S. C..

Wszystkie te okoliczności prawidłowo ustalone zostały w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

To, że wnioskodawca według apelacji nie zgadza się z powyższymi faktami, gdyż rzeczywiste podstawy skazania jego ojca były zupełnie inne, nie może być podstawą do zmiany powyższych ustaleń i dlatego też zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 13 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

AS/